

ската си кръвь за тъмното петно, което засъняваше родната ѝ земя, престола, на който бѣ седѣлъ непобедимиятъ ѝ баща.

9.

Като раненъ звѣръ въ потуленото си легловище, се таеше царь Бориль въ непристѣпната Царевецка твърдиня. Двойни стражи обикаляха день и нощъ всички наблюдатели, по кулитѣ бѣха повикани нови, скъпо платени наемници, само най-вѣрни люде пазѣха тремоветѣ и входоветѣ на палата. Никой нѣмаше достѣпъ до царя, никой, освенъ нѣколко най-близки лица, не бѣха го виждали отъ деня на страшното поражение при Филиповградъ. Затворенъ въ непристѣпнитѣ си покои, той приемаше най-много великия логотетъ, за да подлише нѣкоя нова заповѣдь за смъртно наказание на непокорни войводи, на тайно роптаещи боляри. Най-нищожниятъ доносъ бѣ достатъченъ, за да отхвъркне главата дори и на близкитѣ и довѣрени люде.

Съ кръвь и жестокость Бориль искаше да смаже глухото недоволство, което кипѣше изъ цѣлата страна

Ето и сега, въ този дъждовенъ септемврийски день, той седѣше замисленъ предъ работната си маса, съ перо въ рѣка и нѣколко листа предъ себе си. На тѣхъ стояха написани съ черно и червено слово, имената на нови съзаклятници въ войската, за които той трѣбваше да реши наказанието.

За нѣколко седмици Бориль бѣ станалъ неузнаваемъ, сякашъ бѣ остарѣлъ изведнѣжъ съ десетъ години. Голѣмитѣ му свѣтли очи помътнѣха, загубиха острия си блѣсъкъ, по слѣпитѣ му очи нацвѣтѣха снѣжни кичури. Странитѣ му хлътнаха, мършави и безцвѣтни. Челото му се изкопа съ едри бръчки, погледътъ му получи още по-зълъ и недовѣрчивъ отсѣнъкъ.

Изведнѣжъ той скочи, грабна меча си, който стоеше винаги до него, отстѣпи къмъ жгѣла до прозореца, съ очи впити къмъ вратата.